

คอสตันซา ริชชากาซา ดอร์ซอนญา

มิโลไปชั่วโลกใต้

ชฎารัตน์ วิลัยพล แปล
เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิรมย์ วาดภาพประกอบ

อ่านฉันทาลิ

Costanza Rizzacasa d'Orsogna
Storia di Milo, il gatto che andò al Polo Sud
© 2021 Ugo Guanda Editore S.r.l., Via Gherardini 10, Milano
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
www.guanda.it
Thai translation © Reading Italy Limited Partnership
All rights reserved

มิลอไปขั้วโลกใต้

คอस्टันซา ริซซาคาซา ดอร์ซอนญา เขียน
ฆฎารัตน์ วิลัยพล แปล
นันทวรรณ ชาญประเสริฐ บรรณาธิการ
ชุลีพร วุ่นบำรุง พิสูจน์อักษร
วิลาวัฒน์ โพธิ์ปี รูปเล่ม
เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิริมย์ วาดภาพประกอบและออกแบบปก

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพมหานคร
พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2565

www.readingitaly.it
www.readingitaly.store
E-mail: info@readingitaly.it
Facebook/Twitter/Instagram: ReadingItaly

พิมพ์ที่ บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด
จัดจำหน่ายโดย บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-94030-2-9
ราคา 150 บาท

มิโลไปชั่วโลกใต้

แต่ทุกคน
ที่รู้สึกว่ามันแตกต่างจากคนอื่น

สารบัญ

1 เวอร์จิลกลับมาแล้ว!	9
2 เพนกวินเฮียลิโต	23
3 เพื่อนใหม่ของมิโล	30
4 การเดินทางอันแสนยาวไกล	42
5 การ์เซีย วาฬเพชรฆาตตัวใหญ่ที่สุดที่เคยมี	58
6 ฝันถึงอิสรภาพ	71
7 ความกล้าหาญของแม่	80
8 วาฬลูอิส	89
9 ณ สุดขอบโลก	101
คำขอบคุณ	110
ประวัติผู้เขียน	111

เวอร์จิลกลับมาแล้ว!

ผ่านไป 3 ปี ตอนนี้มิโลกับหญิงสาวได้ย้ายออกมาอยู่นอกเมือง ในบ้านหลังเล็ก ๆ ใกล้ทะเล มีสวนสวยๆ และไม่ต้องขึ้นบันไดหลายชั้นอีกแล้ว มิโลโตเป็นหนุ่มถึงแม้ว่าตัวจะใหญ่กว่าลูกแมวทั่วไปนิดเดียวก็ตาม มันสวมปลอกคอสีแดงที่ปามีโมซาเย็บให้ ขนเป็นเงาวับ ดูประหนึ่งเจ้าชายองค์น้อยๆ เลยทีเดียว และถึงแม้ว่ามันยังกระโดดไม่เป็นและเดินไม่ตรงทางนัก แต่มิโลก็มีความมั่นใจในตัวเองเพิ่มขึ้นทุกวัน และความซนของมันก็เป็นที่รู้จักไปทั่วทั้งย่าน สัตวแพทย์อธิบายว่า ซีรีเบลลาร์ ไฮโปเพลเซีย ซึ่งเป็นสภาพทางระบบประสาท

ของมิโลและทำให้มันพิการนั้น ไม่ใช่โรคร้าย และไม่ได้ทำให้มิโลเจ็บปวดตรงไหน เพียงแค่ร่างกายทำงานไม่ประสานกันเท่านั้นเอง มิโลสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเต็มที่และอายุยืน แถมยังแก่้นแก่กว่าแมวตัวอื่นๆ ด้วยซ้ำ

วาเลนติโน แมวดำที่รอดชีวิตมาได้จากเมืองลิโนซากีมาอยู่กับมิโลและหญิงสาวด้วย แต่หลังจากได้ล้มรสอิสรภาพ และร่างกายแข็งแรงดีแล้ว วาเลนติโนก็ชอบนอนนอกบ้าน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมันเที่ยวเจ้าชู้กับแมวสาวทุกตัวในละแวกนั้น จึงมีแมวน้อยที่หลงเสน่ห์ นัยน์ตาสีน้ำทะเลของมันแวะเวียนมาตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงวันวาเลนไทน์ของแมว

หญิงสาวก็เป็นผู้ใหญ่ขึ้นเหมือนกัน ตอนนี้เธอทำหน้าที่แม่ของแมวน้อยอย่างเต็มรูปแบบ การทำงานทางไกลทำให้เธออยู่บ้านเสียเป็นส่วนใหญ่ เธอจึงเริ่มวาดรูปมิโลในท่าตลกๆ เช่น มิโลตอนล้มขณะยืนอยู่เฉยๆ หรือตอนล้มลงไปในงาน หรือตอนยืนโคลงเคลงและโยกหัวไปข้างหน้ามาข้างหลังเวลาเครียดๆ และบางครั้งเวลามันพยายามหาทางขึ้นโซฟา ก็กระโดด

ดีลังกาและหมუნตัว 3 รอบอย่างไม่น่าเชื่อ แล้วก็ตกเสียงดังตุ๊บ! ภาพที่เธอวาดน่าจะเอามาทำหนังสือเล่มเล็กๆ อาจทำเป็นซีรีส์ขายทาง Amazon Cat แน่แน่นอนว่ามิโลคอยตรวจแก้ “แม่ลืมใส่ขนสีขาวสองเส้นบนท้องผมใส่ลงไปเดี๋ยวนี้!”

เป็นธรรมดาว่ามิโลเป็นแมวที่ค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเหมือนลูกคนเดียวทั่วไป ทุกครั้งที่มิโครโทรศัพท์มา หรือเวลาแม่มีประชุมงานทางชุม มันจะแผงฤทธิ์ออกอาการหวงแม่ ร้อง เมี้ยว เมี้ยว เมี้ยว เกาแข้งเกาขาเธอ เพราะมันกระโดดขึ้นโต๊ะเหมือนระเบิดลงแบบแมวตัวอื่นๆ ไม่ได้ “อุ้มผมหน่อย กอดผมที ขออะไรหมาหน่อย ผมเป็นลูกน้อยของแม่นะ! วางโทรศัพท์แล้วมาดูแลผมมมมม”

หญิงสาวหัวเราะ “ไม่ว่าอะไรมัน “วันอาทิตย์เป็นวันของพวกลูกๆ เนาะ เหมือนวันอื่นๆ ทุกวัน” เธอพูดเล่นกับเพื่อนๆ ผู้หญิง “แค่นี้ก่อนนะ ไม่งั้นเดี๋ยวมิโลโทรเรียกทนาย”

แต่หลายครั้งเธอนั่นเองที่เป็นฝ่ายคุยจ้อกับเจ้าเมวน้อยซึ่งอยู่คนละมุมบ้าน ส่วนมันก็ตอบเฉพาะเวลา

อยากตอบ นั่นเป็นกฎการแก้ผิดของแมว

“ลูกจ๋า ลูกรักของแม่ อยู่ไหนเอ่ย”

เงียบ

“ลูกจ๋า ลูกรักแม่ไหมครับ”

แม้แต่ใบไม้ก็ไม่ขยับ แต่หญิงสาวมีคาถาวิเศษ

“ลูกจ๋า หิวไหมลูก”

“เมี้ยว เมี้ยว เมี้ยววาวว” มิโลส่งเสียงตอบทันใด
พร้อมกันนั้นก็กระโดดลงจากโซฟาเสียงดังตูม! มัน
ตกลงมาขณะที่ยังวิ่ง ตัวก็เลยม้วนกลิ้ง “มาแล้วครับ
มาแล้วครับ! มีอะไรให้ผมหมาครับ ปลาเทราต์หรือปลา
หรือปลากะพง ปลากะพง ปลากะพง ปลากะพงงงงง!”

แล้วถ้าเกิดเธอทิ้งมันไว้ตามลำพังสักสองสาม
ชั่วโมงเพื่อไปทำธุระหรือเข้าไปในเมือง มันก็จะงอน
และทำหน้าอใส่เธอ

“มิโล แม่กลับมาแล้วจ๋า ไม่ดีใจที่เห็นแม่กลับมา
หรือครับ”

“มายยยยย ไปให้พ้น! ฟ้อออ”

“ไม่เอา่น่า มิโล...”

มิโลไม่ยอมทำเดี่ยว แม้แต่ปลาที่ใช้ล่อมันไม่ได้

เราจึงต้องใจเย็นและรอคอย

บางครั้งเวลาไปเที่ยวไหนไกลๆ มิโลจะสนุกตลอดการเดินทาง แต่พอถึงเวลาต้องออกจากโรงแรม มันจะมุดไปอยู่ใต้เตียง ไม่ยอมออกมา หญิงสาวจึงต้องโทรหาพนักงานยกกระเป๋า “สวัสดีค่ะ ดิฉันต้องการไม้กวาดสักอันค่ะ พอดีต้องไล่น่องแมวออกมาจากใต้เตียง”

พนักงานหัวเราะกึกๆ “ได้ครับ จะเอาไปให้เดี๋ยวนี้ครับ”

ตอนกลางคืน แม่ลูกก็นอนด้วยกัน และกอดกันแน่นเลย

“แม่ร้องเพลงกล่อมเหมียวให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ” คืนหนึ่งมิโลถามแม่ในช่วงที่เพิ่งย้ายมาอยู่บ้านใหม่

“เพลงกล่อมเหมียวหรือ มันร้องยังไงครับลูก”

“อ้าว อย่าบอกนะว่าแม่ร้องเพลงกล่อมเหมียวไม่เป็น!”

แล้วพอตอนเช้า มิโลลงจากเตียงก่อนแม่ “เหมียวเหมียว เหมียว” มันร้องตอนเช้าตรู่ปลางขบกัดจุมูกเธอพร้อมออกรบ เอ๊ย ไม่ใช่สิ พร้อมกินอาหาร

แต่บางครั้งมันก็ไ้ตัว คงได้รับอิทธิพลมาจากแมว
รุ่นพี่อย่างวาเลนติโนซึ่งมีลักษณะท่าทางเป็นผู้ใหญ่

“อ้าว! มิโลไม่อยากนอนกอดแม่แน่นๆ แล้วหรือ
ลูก” หญิงสาวถามมัน

“แม่อีก ผมเป็นแมววัยรุ่นแล้วนะ ก็ต้องการพื้นที่
ส่วนตัวบ้างสิ เลิกคลอเคลียได้แล้ว มันน่าอึดอัดนะ”

แต่ถ้าได้ยินเสียงฟ้าร้อง แมววัยรุ่นก็จะกลายเป็น
ลูกแมวน้อยทันที “แม่ครับ แม่ครับ อุ้มผมหน่อยครับ
กอดแน่นๆ นะครับ ผมรักแม่ครับ ผมเป็นลูกแม่นะ
ครับ”

แต่สิ่งที่ทำให้มิโลกลัวมากที่สุดคือเวลาเธอป่วย
ซึ่งนานๆ จะเกิดสักครั้ง มิโลจะตกใจมาก และมีอาการ
ชัก มืออยู่ครั้งหนึ่ง มันส่งเสียงร้องและวิ่งไปซ่อนตัว
อยู่ในห้องเก็บของ ไม่มีทางจะทำให้มันออกมาได้ ในใจ
มันคิดว่า จะทำอย่างไรถ้าไม่มีเธอ เธอเป็นแม่ของมัน
โชคคิดว่าไม่เป็นอะไรร้ายแรง หมอบอกว่าแค่จุกเสียด
อย่างรุนแรง ได้ยินดังนั้นมิโลก็โล่งใจ เดินไปใกล้ๆ เสียง
แล้วขวนเตียงเพื่อขอขึ้น “เป็นพยาบาลหรือครับลูก”
หญิงสาวล้อมันเล่น แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะ

ความจริงแล้วมิโลกระโดดขึ้นเตียงเองได้ มันหัดใช้เล็บขุดฝ่านิ้วม แล้วดึงๆ จนขึ้นไปได้ จริงอยู่ว่า บางครั้งมันก็เซและร่วงหางยหลังลงไป แต่หญิงสาวพบมันนอนขดตัวอยู่กลางเตียงบ่อยขึ้นเรื่อยๆ “เอ ก่อนอะไรอยู่ใต้ผ้าห่มนั่น” เธอถามเสียงดัง แกล้งทำเป็นไม่รู้ ส่วนมิโลก็คิดอยู่ในใจว่า “แม่ไม่เห็นเรา แม่ไม่เห็นเรา!” คิดว่าตนเป็นแมววิเศษ เหมือนตอนที่มันม้วนในผ้าห่มผืนเล็กๆ จนกลายเป็นลูกบอลกลมดิก วูมมมมมม วูมมมมมม มันร้องแล้วก็หายตัวไป “มิโล นี่ลูกทำได้ยังไง” ส่วนมิโลก็ตอบว่า “แม่ครับ ก็เพราะผมเป็นแมววิเศษไง” หรือเวลามันหลับอยู่ในที่นอนของมัน แล้วตัวดีดออกไปตกไกลหนึ่งเมตร แทนที่มันจะร้องให้ กลับบอกตัวเองว่ามันมีมนตร์วิเศษ เวอร์จิลนั่นเองที่สอนมันว่าร้องให้คร่ำครวญไปก็ไม่มีประโยชน์ มองด้านบวกดีกว่า

วันไหนอากาศดี มิโลกับแม่ก็ไปที่ชายหาด “แม่ แม่เร็วๆ หน่อยสิ ผมอยากเล่นกับพวกนกนางนวลเพื่อนของผม” แมวน้อยแรง พลังดึงสายจูงทันทีที่หญิงสาววางมันลงบนทราย มีนกนางนวลมากมาย มิโลหวังอยู่ในใจ

ว่าตัวใดตัวหนึ่งในนั้นจะเป็นเวอร์จิลเพื่อนของมัน แม้มันจะไม่ได้พูดออกมาก็ตาม ตอนนีเวอร์จิลอยู่ไหนก็ไมรู้อินะ ไม่รู้ทำอะไรอยู่ จะยังอยู่ในโมร็อกโกหรือเปล่านะ ไม่รู้จะกลับมาหามันในวันใดวันหนึ่งเหมือนที่สัญญาไว้หรือเปล่า “แต่ถึงแม้ว่าจะกลับมา” มิโลคิด “เขาจะหาฉันเจอได้ยังไง ก็เราย้ายบ้านแล้ว” ต่อมาความเศร้าก็จางหายไป มิโลจึงไปเล่นกับเหล่าลูกนกนางนวลซึ่งตอนนี้หายกลัวแมวน้อยตลกๆ ที่เดินสายสะโพกไปมาและสะดุดล้ม แมวน้อยที่วิ่งไล่ปลาเล็กปลาน้อยเล่น แล้วก็ลืมหิวที่มทราย

ชายหาดช่างสวยอะไรเช่นนี้ ดิจังที่ได้มีวนกลิ้งไปบนพื้นทราย แน่แน่นอนว่าเล่นเสร็จแม่ก็ต้องทำความสะอาดมันทั้งตัว แต่สำหรับเธอแล้วไม่เป็นไรเลย ตามชายฝั่ง นอกจากนกนางนวลแล้ว ยังมีสัตว์น่ารักอื่นๆ อีกมากมาย ปลาดาว ปูเสฉวน... มิโลเป็นเพื่อนกับสัตว์ทุกตัว แม้แต่กับแมงกะพรุน โดยอยู่ในระยะที่ปลอดภัย เม่นทะเลตลกจัง มีหนามเต็มตัวอย่างนั้นเวลาเคลื่อนไหวดูเหมือนเต็นท์ระบำ บนโหนดหินเล็กๆ ที่โผล่ขึ้นจากทรายเวลาน้ำลดมีเม่นตัวหนึ่ง สวยมาก ชื่อวิโอลา

“เฮ้... นี่เธอก็มีปัญหาเรื่องเดินไม่ตรงทางเหมือนฉันหรือ” แมวน้อยร้องถามเมื่อเห็นปูน้อยตัวหนึ่งเป็นครั้งแรก และสังเกตเห็นว่าปูไม่เดินไปข้างหน้าแต่ไปด้านข้าง

ปูตกใจกลัว รีบหนีเข้าไปหลบในเปลือกหอยขนาดใหญ่

“เปล่า ฉันเป็นปูนะ” มันพูด “ถ้าเธอสัญญาว่าจะไม่กินฉัน ฉันจะอธิบายให้ฟัง”

“ฉันกินมาแล้ว” แมวน้อยตอบ น้อยใจนิดๆ “และอีกอย่าง ฉันไม่กินเพื่อนหรือใครที่ฉันรู้จักหรอกนะ”

ปูน้อยจึงออกมา “คืองั้นะ” มันเริ่มอธิบาย “ที่ฉันเดินแบบนี้ก็เพราะลักษณะรูปร่างของฉันนะ จากกับก้ามที่ฉันใช้หนีบอาหารทำให้ฉันเคลื่อนไหวไปข้างหน้าบนทรายเร็วๆ ได้ลำบาก แต่ถ้าเดินไปด้านข้าง ฉันเดินเร็วปรือเลย แล้วเวลาฉันมีความรักนะ ฉันเต้นบัลเลต์สวยมากเลยรู้ไหม”

“ถ้าฉันเธอก็เป็นแบบเดียวกับฉันเลย” มิโลหัวเราะ “ฉันเองเวลาพยายามจะวิ่งหรือกระโดด ทำทางของฉันจะเหมือนเต้นบัลเลต์ แม่ชมว่าฉันเต้นเก่งมาก”

ครึ่งตกลกลางคืน แนวน้อยก็ขดตัวนอนอยู่ใน
อ้อมแขนของหญิงสาว “ไม่รู้จะมีโอกาสเจอเขาอีกไหม”
มิโลรำพึงรำพันขณะนี้ถึงเวอร์จิล “ถ้าฉันปรารถนาอย่าง
แรงกล้า บางทีเวอร์จิลอาจกลับมาหาฉันก็ได้” แล้วมันก็
หลับไปพร้อมกับความคิดนี้

มิโลไม่รู้ว่เวอร์จิลกลับมาที่อิตาลีสองครั้งแล้ว และ
ตามหามันทั้งสองครั้ง พอไม่เจอมิโลที่อยู่เดิม เวอร์จิล
ก็ตระเวนไปทั่วใจกลางกรุงโรม จากนั้นก็ไปซานเมือง
แต่ก็ไม่พบ ต่อมาก็ถึงเวลาออกเดินทางอีกครั้ง เวอร์จิล
จึงสัญญากับตัวเองว่าจะออกตามหาเพื่อนอีกหากได้
กลับมาในครั้งหน้า

ตอนนั้นน่าจะเป็นเดือนมีนาคม หรือเดือนเมษายน
อากาศเริ่มอุ่นขึ้น แม่ออกไปตลาด วาเลนติโนไปช้อนตัว
อยู่ที่ไหนสักแห่งเหมือนเคย มิโลกลานไปมารอบบ้าน
ด้วยอาการคิดไม่ตก พยายามนึกว่าจะเล่นอะไรก็ได้
ทันใดนั้นเอง ได้ยินเสียงดังโครมครามทำลายความเงิบ
สงบของวันอาทิตย์นั้น มีนกนางนวลตัวใหญ่มากบินวน
อยู่เหนือหลังคาบ้าน ดูเหมือนจะเมาด้วย มันมุ่งตรงมา

ที่ช่องแสงซึ่งเปิดอยู่ แต่ไม่แน่หรือกนะว่าจะบินตรงเป้า หรือเปล่า

“โอ๊ะ เซ เซ ฉันทเซ ช่วยด้วยยยยยยยยยยย”

นกนางนวลลงไปในปากปล่องไฟและตกบนเตาผิง ซึ่งดับอยู่ เสียงดังต๊บ! “โอยย โอยย เจ็บ เห็นดาวเต็มไปหมดเลย” มีขนนกกระจายไปทั่ว ตัวของนกนางนวล เปื้อนคราบเขม่า ดูเหมือนอীগานาดยักษ์

นกนางนวลพยายามสะบัดปีกให้สะอาด

“นี่เจ้าตัวนั้นนะ อายยืนที่อยู่ออย่างนั้นสิ มาช่วยฉันหน่อยไม่ได้หรือไง” มันพูดกับมิโลซึ่งซ่อนตัวอยู่หลังโซฟาด้วยความกลัว

เสียงนั้น ต่อให้ดังอยู่ท่ามกลางเสียงอื่นๆ นับพันเสียง มิโลก็จำได้

“โอ๊ะ.... นี่.... คุณคือ....”

“ว่าไง เจ้าหนู เป็นไงมั่ง รู้ไหมว่ามันยากขนาดไหนกว่าจะตามหาเจ้าเจอ ไม่ยกบอกว่าจะย้ายบ้าน โชคดีนะที่พวกเราชาวนกนางนวลมีโทรศัพท์ไร้สาย...”

มิโลไม่เชื่อตาตัวเอง

“เวอร์จิล! เวอร์จิล! เวอร์จิลของผม!”

“แล้วคิดว่าจะเป็นใครไปละ เจ้าหนู” นกนางนวลพูดด้วยสำเนียงชาวโรมตลกๆ ที่ยังคงไม่หาย มันก็ตื่นตันใจเหมือนกัน “ฉันเคยบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ ว่าฉันจะไม่ลืมเจ้า ไหน มานี่สิ มาให้ดูใกล้ๆ หน่อย โตขึ้นเยอะเลยนะ กลายเป็นแมวหนุ่มหล่อแล้ว บ้านก็หลังใหญ่ แต่แยตรงปล่องไฟชั่วร้ายนั่น ทำขนของฉันทันเจ็บไปหมด...”

“เวอร์จิล คุณเหมือนเดิมเลย!” แมวน้อยหัวเราะออกมา

“อย่าพูดจาทะลึ่ง เจ้าหนู รู้ไหมว่าฉันน่าจะอายุเท่าไรแล้ว ไม่ใช่หนุ่มน้อยบิกบินเหมือนเมื่อก่อน”

